

Rok 1917.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CCXXXIII. — Wydana i rozesłana dnia 29. grudnia 1917.

Treść: **M** 509. Rozporządzenie, w sprawie uregulowania pośrednictwa pracy na czas trwania spowodowanych wojną nadzwyczajnych stosunków.

509.

Rozporządzenie Ministra spraw wewnętrznych w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 24. grudnia 1917,

w sprawie uregulowania pośrednictwa pracy na czas trwania spowodowanych wojną nadzwyczajnych stosunków.

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Każde nie prowadzone w sposób przemysłowy biuro ewidencji pracy (zakład pośrednictwa służby i posad) winno w ciągu 14 dni po wejściu tego rozporządzenia w życie, zaś w razie utworzenia nowego biura, po rozpoczęciu swej działalności, uczynić doniesienie, które ma zawierać następujące daty:

- a) nazwę biura ewidencji pracy,
- b) siedzibę (adres) biura ewidencji pracy, jego godziny urzędowe, ewentualnie numer telefonu,
- c) imię i nazwisko osób lub nazwę korporacji, które biuro ewidencji pracy utrzymują,
- d) imię i nazwisko, zawód i adres odpowiedzialnego kierownika,
- e) siedzibę (adres) ewentualnych filii, ich godziny urzędowych i ewentualnie numera telefonu,

f) kategorię posad służbowych, na które pośrednictwo się rozciąga,

g) ewentualne należytości, które pobiera się za pośrednictwo.

O zmianach, zaszłych w stosunkach podlegających doniesieniu, ma biuro ewidencji pracy donieść w ciągu 14 dni.

O zaniarze zastanowienia działalności biura ewidencji pracy należy donieść na cztery tygodni naprzód.

Doniesienia należy wnosić w trzech egzemplarzach — doniesienia według pierwszego ustępu tego paragrafu z dopiskiem trzech egzemplarzy statutów (regulaminu czynności) — do politycznej władzy krajowej, a o ile dla odnośnego obszaru administracyjnego utworzono już krajowe biuro pośrednictwa pracy (§ 5.), do tego biura.

§ 2.

Biura ewidencji pracy, nie prowadzone w sposób przemysłowy, które pracę wszelkiego rodzaju pośredniczą i nadają się do objęcia szczególnych zadań przy wyrównaniu podaży i popytu z różnych okolic, można w celu stworzenia jednolitej organizacji publicznej i powszechniej ewidencji pracy w Austrii uznać za publiczne, powszechnie biura ewidencji pracy dla pewnego oznaczonego okręgu,

1. jeżeli istnienie ich odpowiada potrzebie,
2. jeżeli one nie pobierają za pośrednictwo żadnych albo tylko małe należytości, zatwierdzono przez krajowe biuro pośrednictwa pracy (§ 5.).

3. jeżeli bezstronność pośrednictwa pracy jest zapewniona statutami (regulaminem czynności) i jeżeli w tym względzie nad działalnością biura ewidencji pracy czuwa wydział, w którym są pracodawcy i robotnicy równomiernie reprezentowani,

4. jeżeli na wypadek zastanowienia pracy lub wykluczenia robotników prawo rozstrzygnięcia o tem, czy biuro ewidencji pracy ma pośrednictwo pracy zastanowić, przysługuje według statutów wydziałowi z równomierną reprezentacją pracodawców i robotników (punkt 3.) albo też pośrednictwo pracy według statutów ma się wprawdzie dalej odbywać, jednak należy starać się o to, aby o fakcie zastanowienia pracy względnie wykluczenia robotników dowiedziały się te osoby, które żądają pośrednictwa biura ewidencji pracy.

Rozstrzygnięcie w sprawie uznania biura za publiczne przysługuje właściwemu krajowemu biur pośrednictwa pracy (§ 5.), które oznacza również okrąg publicznych biur ewidencji pracy. Przeciw rozstrzygnięciu krajowego biura pośrednictwa pracy można w ciągu dni 14 wniesć zażalenie do państwowego biura pośrednictwa pracy (§ 6.).

Jeżeli publiczne biuro ewidencji pracy ma działalność swą rozciągać na kilka obszarów administracyjnych albo jeżeli ma być włączone do organizacji pośrednictwa pracy, obejmującej kilka obszarów administracyjnych, wydaje powyższe rozstrzygnięcie państwowego biura pośrednictwa pracy.

Od uznania biura za publiczne zależy z reguły przyznanie mu ulg państwowych.

O ile nie prowadzone w sposób przemysłowy biura ewidencji pracy, których działalność jest ograniczona na pewne grupy zawodowe lub pewne przedsiębiorstwa (zawodowe biura ewidencji pracy), mogą być uznane za publiczne, będzie osobno uregulowane.

§ 3.

Biurom ewidencji pracy, których nie uznano za publiczne, nie wolno używać nazwy „publiczne biuro ewidencji pracy“ ani innego oznaczenia, które wywołuje wrażenie, jakoby biura te uznane zostały za publiczne biura ewidencji pracy.

§ 4.

Gminy, w których niema żadnego publicznego biura ewidencji pracy i które nie oświadczenieły gołowości założenia takiego biura, mają wspólnie działać przy publicznej ewidencji pracy w ten sposób, że mają zbierać nadchodzące do nich oferty ze strony pracodawców i robotników i prze-

syłać je do właściwego publicznego biura ewidencji pracy.

§ 5.

Dla popierania i nadzorowania nie prowadzonych w sposób przemysłowy biur ewidencji pracy tudzież dla przeprowadzenia wyrównania na rynku pracy będzie utworzony dla obszaru administracyjnego każdej politycznej władzy krajowej krajowe biuro pośrednictwa pracy.

Ministerstwo spraw wewnętrznych może jednak utworzyć dla kilku obszarów administracyjnych wspólne krajowe biuro pośrednictwa pracy albo dla jednego obszaru administracyjnego kilka krajowych biur pośrednictwa pracy.

Każdemu krajowemu biur pośrednictwa pracy będzie przydzielona rada przyboczna, składająca się z reprezentantów pracodawców i robotników, a w danym razie także z reprezentantów wielkich zakładów pośrednictwa pracy.

Ministerstwo spraw wewnętrznych unormuje organizację i sposób urzędowania krajowych biur pośrednictwa pracy tudzież skład rad przybocznych.

§ 6.

Dla kierowania i nadzorowania całej organizacji pośrednictwa pracy utworzy się przy Ministerstwie spraw wewnętrznych państwowie biuro pośrednictwa pracy.

§ 7.

Celem jednolitego prowadzenia spraw może państwowie biuro pośrednictwa pracy wydawać ogólne zarządzenia, dotyczące urzędowania, sposobu traktowania agend i urzędzania nie prowadzonych w sposób przemysłowy biur ewidencji pracy.

Również można zarządzić przedkładanie peryodycznych sprawozdań o wynikach pośrednictwa pracy i nałożyć na wszystkie — także na przemysłowe biura ewidencji pracy — obowiązek zgłaszania w krajowem biurze pośrednictwa pracy albo w innym przeczą nie wyznaczonym biurze, co pewien okres czasu wszystkich tych ofert pracodawców i robotników, które nie mogły być przez nie załatwione we własnym zakresie działania.

§ 8.

Państwowe biuro pośrednictwa pracy może po wysłuchaniu krajowego biura pośrednictwa pracy odwołać uznanie biura ewidencji pracy za publiczne (§ 2.), jeżeli biuro to nie odpowiada już przytoczonym w § 2., punkt 1. do 4., wymogom, nie czyni zadość swym statutowym obowiązkom lub nie spełnia w odpowiedni sposób zadań publicznego biura ewidencji pracy.

§ 9.

Działalność nie prowadzonych w sposób przemysłowy biur ewidencyj pracy może Ministerstwo spraw wewnętrznych po wysłuchaniu krajowego biura pośrednictwa pracy zastanowić, jeżeli wspomniane biura działają ponownie wbrew postanowieniom tego rozporządzenia lub wydanym na jego podstawie zarządzeniom, albo jeżeli działalność tych biur sprzeciwia się interesowi publicznemu.

O ile powyższe postanowienie ma znaleźć zastosowanie do zawodowych biur ewidencyj pracy, utworzonych przez organizacje pracodawców i robotników, zostanie osobno uregulowane.

§ 10.

Zu przekreuzeniu niniejszego rozporządzenia i wydanych na jego podstawie zarządzeń, o ile odnośny czyn nie podlega surowszemu postanowieniu karnemu, będzie karala władza polityczna pierwszej instancji grzywnami do 2000 koron.

§ 11.

Rozporządzenie to nie dotycza publicznych biur ewidencyj pracy, istniejących w Czechach i w Galicji na zasadzie ustaw krajowych z dnia 29. marca 1903, Dz. u. kr. Nr. 57, i z dnia 16. marca 1904, Dz. u. kr. Nr. 56.

Włączenie tych biur do jednolitej organizacji publicznej ewidencyj pracy w Austrii odbędzie się w miarę porozumienia z autonomiczną reprezentacją krajową.

§ 12.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Toggenburg wr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

Wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwej w Wiedniu, dzielnic I., Seilerstätte 1. 24, także w roku 1918, w języku niemieckim, czeskim, włoskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, słoweńskim i ukraińskim.

Prenumerata na cały rocznik 1918 każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz 10 K przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwej w Wiedniu, dzielnic I., Seilerstätte 1. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozszyra się abonentom tylko po poprzedniem złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z założowaniem uścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania niemieckiego można nabywać:

Rocznik	1849	za	K	5-04	Rocznik	1867	za	K	4-80	Rocznik	1885	za	K	4-32	Rocznik	1903	za	K	10-80
"	1850	"	"	12-60	"	1868	"	"	4-80	"	1886	"	"	5-52	"	1904	"	"	6—
"	1851	"	"	3-12	"	1869	"	"	7-20	"	1887	"	"	6—	"	1905	"	"	7-20
"	1852	"	"	6-24	"	1870	"	"	3-36	"	1888	"	"	10-08	"	1906	"	"	14-40
"	1853	"	"	7-56	"	1871	"	"	4-80	"	1889	"	"	7-20	"	1907	"	"	15-60
"	1854	"	"	10-08	"	1872	"	"	7-68	"	1890	"	"	6-48	"	1908	"	"	10-80
"	1855	"	"	5-64	"	1873	"	"	7-92	"	1891	"	"	7-20	"	1909	"	"	10-20
"	1856	"	"	5-88	"	1874	"	"	5-52	"	1892	"	"	12—	"	1910	"	"	10-08
"	1857	"	"	6-84	"	1875	"	"	4-80	"	1893	"	"	7-20	"	1911	"	"	8-40
"	1858	"	"	5-76	"	1876	"	"	3-60	"	1894	"	"	7-20	"	1912	"	"	15—
"	1859	"	"	4-80	"	1877	"	"	2-40	"	1895	"	"	8-40	"	1913	"	"	11-40
"	1860	"	"	4-08	"	1878	"	"	5-52	"	1896	"	"	8-40	"	1914	"	"	18—
"	1861	"	"	3-60	"	1879	"	"	5-52	"	1897	"	"	18—	"	1915	"	"	14-04
"	1862	"	"	3-36	"	1880	"	"	5-28	"	1898	"	"	7-20	"	1916	"	"	15-24
"	1863	"	"	3-36	"	1881	"	"	5-28	"	1899	"	"	12—	"	1917	"	"	18-30
"	1864	"	"	3-36	"	1882	"	"	7-20	"	1900	"	"	8-40	"				
"	1865	"	"	4-80	"	1883	"	"	6—	"	1901	"	"	7-20	"				
"	1866	"	"	5-28	"	1884	"	"	6—	"	1902	"	"	9—	"				

Pojedyncze roczniki wydań w innych siedmiu językach od roku 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przynaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, należy reklamować najpóźniej w ciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, zaś części wydań niemieckich najpóźniej w ciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, w prost w c. k. Drukarni nadwornej i państwej w Wiedniu, dzielnic III., Rennweg L. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusz = 2 strony za 4 h).

Ponieważ wszystkie roczniki wydania niemieckiego począwszy od roku 1849. i wszystkie roczniki wydania w innych siedmiu językach począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwej w Wiedniu, dzielnic I., Seilerstätte 1. 24, nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusz = 2 strony za 4 h); tym sposobem umożliwione jest uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyj.